

Anh Là Của Em

Contents

Anh Là Của Em	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	6
3. Chương 3: (hoàn)	14

Anh Là Của Em

Giới thiệu

Thể loại: Đoạn văn, chủ công, ngạo kiều đại BOSS cool ngầu cường công x nhân thể sủng công mỹ t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/anh-la-cua-em>

1. Chương 1

Kết thúc đẹp, mọi thứ đều thật hoàn hảo.

Trước đây Mục Tắc vốn chỉ ước ao như vậy.

Anh từng bất chấp tất cả để được ở bên Lang Vinh, xử lý tình địch, đối chọi người trong gia đình, thậm chí bản thân tổn thương cũng phải đem lại hạnh phúc bình an cho người kia, cuối cùng anh thành công, nhưng thứ anh được đền đáp chỉ là — thân thể của Lang Vinh.

Về phần tại sao không phải trái tim, vì anh lỡ tay làm chết một tên tình địch của mình.

Còn nhớ cảnh Lang Vinh ôm xác thằng đó rồi dùng ánh mắt oán hận nhìn anh, buông lời thề độc địa nhất.

“– Anh ấy đã chết, lòng tôi cũng chết theo, anh đừng hòng có được trái tim tôi dù chỉ một chút.”

Thật ra, khoảnh khắc ấy, anh cảm thấy rất khôi hài, đến cùng còn ẩ ẩ nở nụ cười, thời gian qua đi thật lâu, mọi chuyện cũng trôi vào quên lãng.

Điều anh coi trọng chủ yếu ở Lang Vinh khi vừa bắt đầu mối quan hệ chính là gương mặt của hắn, đẹp đẽ, không nữ tính, anh yêu nhất nốt ruồi lệ nằm cạnh khóe mắt kia, như tô điểm thêm nét quyến rũ, rồi tình cờ trông thấy phong thái đàm phán trên bàn làm việc của hắn, kiêu căng khinh người, khiến lòng anh chợt nhộn nhạo, đột ngột sinh ra nỗi nhớ nhung khó tả.

Thế nhưng lúc đó, gương mặt vạm vỡ hung tợn nhuộm đầy nước mắt và bụi đất, trông thảm hại vô cùng, đã phá hủy hoàn toàn vẻ đẹp anh tự đánh giá bấy lâu nay.

Thực sự, khó có thể chịu đựng.

Chính vì thế, anh lôi xềnh xệch Lang Vinh trở về, đè hắn ra chà xát từ trên xuống dưới như muốn lột hết lớp da trên người hắn.

“– Ừm, thế này trông hợp mắt hơn.”

Mục Tắc hài lòng mỉm cười, ngón tay cứng cáp mạnh mẽ lướt nhẹ qua nốt ruồi lệ trên khóe mắt hắn.

Lang Vinh mệt mỏi nằm nhoài ra giường mắng anh, “Biến thái.”

Mục Tắc rong ruổi ung dung xắn vào cơ thể hắn, thoải mái không một chút nề nang, anh cúi người, kẻ nằm dưới còn đang co rúm, môi anh nhẹ nhàng chạm vào vành tai hắn, trầm giọng cất tiếng nói, “Tôi bỗng nhận ra, không có trái tim cũng quá tốt ấy chứ.”

Người nằm dưới run lên một hồi, Mục Tắc bật tiếng thở mạnh gấp gáp, tất cả tinh hoa tuôn tràn vào nơi mềm mại trơn nhẵn bên trong.

Thật tuyệt vời.

Gần đây Mục Tắc phải xử lý một loạt vấn đề lớn mà Cung Hiến để lại, bận rộn đến sứt đầu mẻ trán, không rảnh quan tâm đến Lang Vinh.

Anh chỉ mới sai người dạy dỗ sơ sơ tên kia, không khéo làm gã chết luôn?

Ừm, chắc tại Cung Hiến yếu quá.

Việc xử lý người chết ở nơi này nói đơn giản thì không đơn giản, nói khó cũng không khó, chỉ cần có đầy đủ quyền thế địa vị và tiền bạc, tất cả đều dễ dàng thao túng.

Mục Tắc và Cung Hiến là cùng một loại người, từ nhỏ đã đứng trên đỉnh ngọn kim tự tháp, trong tay nắm đủ quyền sinh sát.

Lúc đó anh và Cung Hiến, ngoại trừ là đối thủ một mắt một còn trong chốn thương trường, ngoại trừ là tình địch, còn có chút thâm cung bí sử.

Hai gia tộc tung hoành nhiều năm trên thương trường, lực lượng ngang bằng, đôi bên đều vờn nhau, nếu liên kết đồng minh tất nhiên sẽ tạo thành một khối vững chắc không ai đụng vào được, nhưng vì một lý do bí mật có phần dơ bẩn, dẫn đến hai nhà chỉ có thể đối địch.

Thật đáng tiếc, nhiều năm tranh đấu rốt cục nước cờ của Cung Hiến bị trật một bước, thắng lợi nghiêng về Mục Tắc, từ đó Cung gia sụp đổ dưới tay Mục Tắc.

Nhưng Cung Hiến so với Mục Tắc rất giỏi trong việc thu phục lòng người, cương nhu uyển chuyển, ban ơn hay ra lệnh đều cẩn trọng, dù không có chủ, một đám thủ hạ dưới trướng vẫn chẳng chịu chùn bước, đúng là có khí phách can trường.

Mục Tắc lại lần nữa tức giận phẩy tay áo bỏ đi, hung tợn thảm nhũ rằng, “Chẳng qua chỉ là một đám chó mất chủ, tưởng tao không dám đối phó tụi mày sao?”

Còn chưa đợi anh bắt chắp diệt trừ đám người ô hợp này, một luật sư tự xưng là họ Vương tìm đến cửa bảo có việc quan trọng cần nói.

“Tôi nhận mệnh Cung tiên sinh ủy thác đến đây.” Người luật sư đẩy gọng kính trên mắt, trực tiếp vào thẳng vấn đề.

“Ồ?” Mục Tắc đạo mạo ngồi trên ghế tổng giám đốc nhìn ông ta.

Chỉ chốc lát sau, Mục Tắc vung tay, đem văn kiện xé nát, những trang giấy rơi lả tả xuống sàn, tấm thảm sang trọng nhất thời phủ đầy những mảnh trắng.

“Đây là ý gì?” Mục Tắc cười gằn giận dữ, hai tay chống lên bàn làm việc, chất vấn luật sư họ Vương đầy áp bức.

Người luật sư kia cũng chẳng bị dọa sợ, ông đã gặp rất nhiều đối tượng thế này, ông chỉ nâng mắt kính, kiên nhẫn nói, “Cung tiên sinh trên danh nghĩa chuyển nhượng cho ngài 50% cổ phần, bao gồm tài sản sở

hữu của anh ấy.”

Luật sư còn chưa nói xong liền bị ngắt lời, Mục Tắc nổi trợn lồi đình, hận không thể đào đất moi xác người nào đó ra khỏi mồ.

Thật là chết cũng không yên ổn.

“Ông nói xem, gã ta làm điều này vì cái gì?” Mục Tắc cười lạnh nhạt, ánh mắt thâm sâu đến cực điểm, dù thần kinh thép như luật sư cũng có chút rét.

Nhưng Mục Tắc không muốn nghe luật sư giải thích, anh chỉ chỉ ra cửa, “Cút.”

Rốt cục anh tự mình quét sạch sản nghiệp của Cung gia, còn người của Cung gia, thích đi đâu thì đi. ()

Mà tài sản Cung Hiến để lại, chỉ với một câu nói của anh, tất cả đều cúng vào cơ cấu từ thiện.

Anh bữu môi, tạm thời vì người nào đó tích chút ân đức đi.

Tháng ngày trôi qua, Mục Tắc sống rất nhàn nhã, không có đối thủ thỉnh thoảng ngáng chân, không ai gây rối, Mục Tắc nhủ thầm, đời người quả nhiên cô quạnh như tuyết. (-,-)

Hừ, hay mình tìm ai vui vẻ một chút.

Đề cử Lang Vinh? Còn khuya nhé.

Trước giờ Mục Tắc luôn cảm giác phức của mình không cạn, à không, còn quá nhiều nữa là đằng khác, một mỹ chân chất lượng cao cầm ly rượu tiến đến gần anh, hàm răng trắng đôi mắt sáng, nhưng chẳng biết vì sao nụ cười mang đậm tính hồ ly.

“Anh đẹp trai, đến đây một mình?”

Mục Tắc hừ một tiếng, ánh mắt đảo quanh bốn phía, mới chậm rãi nói, “Cậu mù à?”

Mỹ nhân mím môi nở nụ cười, tràn ngập xuân sắc vô biên, cậu cúi người, nhẹ nhàng thổi vào tai Mục Tắc làn hơi nóng, “Thật có duyên, em đây cũng một mình.”

Thuận lý thành chương, Mục Tắc liền dẫn cậu đi phập phập phập.

Mỹ nhân chủ động vệ sinh sạch sẽ cửa sau rồi nằm ngửa ra, dáng dấp vô cùng nhu thuận. Ánh mắt nóng bỏng như thiêu như đốt, lại ẩn tình khêu gợi, “Nhanh lên một chút.”

Vóc người mỹ nhân rất tuyệt, tuy mỏng manh nhưng vẫn phủ một tầng cơ bắp rắn chắc khiến Mục Tắc yêu thích không rời, hai tay anh xoa xoa liên tục, mỹ nhân thở gấp rên rĩ.

Cuối cùng, Mục Tắc cởi quần mang bao cao su vào, đề thương ra trận, mỹ nhân kêu lên một tiếng, lần đầu tiên đau đến trắng bệch khuôn mặt nhỏ, nhưng không muốn người bên trên dừng lại động tác, hai chân cậu tự nhiên quăn chặt chẽ vòng eo anh, bờ mông phối hợp ra ra vào vào, trong miệng phát những tiếng gầm gừ dâm dăng trên đầu người đàn ông kia.

Mây mưa cuồng loạn hơn nửa đêm, mỹ nhân vừa mới nếm mùi đời lần đầu, mệt mỏi thiếp đi, tay chân còn không quên cuốn lấy người đàn ông, chỉ sợ anh ấy chạy mất, khoe miệng ửng lên một vết cười đầy thỏa mãn.

Sau khi Mục Tắc thức dậy, tinh thần tràn ngập sáng khoái, anh tắm rửa mặc quần áo rồi rời đi, còn mỹ nhân nằm trên giường đem qua bị dày vò đến thất điên bát đảo vẫn đang say giấc mộng, Mục Tắc ngẩng mặt vô tội nhìn trời, “Tôi không biết gì đâu, tôi vẫn còn là thanh niên trong trắng.” (^)

Qua một thời gian dài không về biệt thự, nhìn thấy Lang Vinh ôm đầu gối ngây ngẩn ngồi trên sôpha, gương mặt tiêu tụy sầu khổ, tâm trạng Mục Tắc bỗng nhiên vui vẻ hẳn lên, anh móc trong túi ra một quyển sổ chi phiếu, quẹt quẹt vài nét bút rồi xé ra một tờ đưa cho Lang Vinh.

Lang Vinh nhận lấy chi phiếu nhìn vào, biểu tình trở nên tức giận trắng bệch, hai tay run rẩy, “Anh có ý gì?”

Mục Tắc nhận ra bây giờ mình đối với gương mặt ấy của Lang Vinh đã chán ngán lắm rồi, không nhìn được liền ngáp một cái, còn giữ hình tượng gì nữa, anh cố tình hừ khẩy một tiếng đầy khinh thường rồi quay đầu, nhân cơ hội ngáp cho đã mà không cần che miệng.

Mục Tắc khoan khoái giải thích cho hẳn, “Phí chịch dạo.”

Còn có phí bảo trì cúc hoa, nhưng về này Mục Tắc chưa thốt ra khỏi miệng, đã bị ngắt lời.

Thần sắc Lang Vinh pha trộn nhiều màu xanh tái đỏ tím, gió mây biến ảo đẹp vô cùng, hẳn vút tấc chi phiếu về phía Mục Tắc, thét lớn, “Phí chịch dạo cái con mẹ nhà anh, anh dám sỉ nhục tôi như vậy! Anh cho rằng anh là ai!”

Hắn gắng sức gồng lên một tư thái thanh cao ngạo mạn, nhưng khó giấu phần nội tâm mờ mịt luống cuống.

Mục Tắc lại định ngáp nữa, nhưng anh kiềm chế khiến khoe mắt rĩ ra giọt lệ, trong phút chốc đáy mắt đã ngân ngấn sóng nước.

Lang Vinh thấy thế, ngỡ đâu đối phương còn chưa buông được mình, trong lòng bỗng nảy sinh một tia vui mừng, nhưng ngoài miệng vẫn nói lời cay đắng, “Anh giết chết anh ấy, lại còn đối xử tàn tệ với tôi, loại người như anh sớm muộn gì cũng gặp quả báo, chắc chắn tôi sẽ không bao giờ khuất phục trước anh!”

Mục Tắc nhìn Lang Vinh tự biên tự diễn rồi tự cười, có một sự ưu thương không hề nhẹ, “Mình gặp phải tên dở hơi ôn dịch gì thế này!”

“Được rồi.” Anh thiếu kiên nhẫn xua xua tay, “Sao trước giờ tôi không thấy cậu phiền phức đến thế, cầm chi phiếu rút ngay cho tôi!”

Mục Tắc bước thẳng lên lầu không hề ngoái lại nhìn.

Lang Vinh đứng sững tại chỗ, bất động, chỉ có hần tự biết, giờ khắc này trái tim của hắn rã rạc một tiếng vỡ nát.

Giải quyết xong tình nhân cũ, từ đó Mục Tắc thăng chức thăng lương, vươn lên làm tổng giám đốc, đảm nhiệm vị trí CEO, cưới vợ đẹp đẻ con ngoan, viên mãn đi đến cuối đoạn đường đời (e hèm), trở lại thực tế, cũng không có gì khác so với lý tưởng.

Ngoại trừ —

Hà Thâm cười híp mắt dâng bữa cơm trưa tự tay làm cho Mục Tắc, “Tiểu Mục Mục ~, em nấu lâu lắm đó, anh cho em chút mặt mũi mà nếm thử được không?”

Mục Tắc cả giận, “Tại sao phải cho cậu chút mặt mũi? Còn nữa, tại sao cậu xuất hiện trong phòng làm việc của tôi?”

2. Chương 2

”Vì ngày đó anh đã thương em, nhất định phải chịu trách nhiệm em nha, còn em đương nhiên bằng lòng, em muốn là một bà xã có thể lên phòng khách xuống nhà bếp thật tốt, chơi kỳ thừa (*tư thế em cười anh rên*), làm tiểu thụ đa năng tư thế nào cũng có, còn muốn kinh doanh làm giàu kiếm thật nhiều tiền nuôi anh, làm người vợ quốc dân, bạn trai siêu cấp tốt của anh.”

Mỗi một chuỗi câu Hà Thâm thốt ra đều lên lên xuống xuống như thủy triều dâng, mặt không đỏ không thở gấp, nhưng ánh mắt lấp lánh đã bán đứng cậu.

Hà Thâm căng thẳng chờ người trong cuộc lên tiếng.

Mục Tắc không hề có chút rung động nào (?), anh lờ mờ cậu, rồi lấy điện thoại gọi cho trợ lý, “Đưa

một quyển tự điển Hán ngữ hoàn chỉnh đến đây.”

Trợ lý, “Tình huống gì thế!”

Hà Thâm nhìn ngấm người nào đó nói chuyện điện thoại xong gương mặt đầy hả hê có chút giả vờ nghiêm chỉnh, lòng cậu dâng lên cảm xúc mềm mại, “Làm sao giờ, muốn hôn anh ấy khóc luôn.”

Chốc lát sau, trợ lý cung cung kính kính đem lại một quyển tự điển Hán ngữ dày cộm dâng lên bằng hai tay, “Xin mời Mục đồng tra cứu.”

Chờ trợ lý lui đi, Mục Tắc lật một trang nào đó, xé ra, chuẩn bị vứt vào sọt rác, nhưng anh suy nghĩ một chút thì nhét trở lại vô túi, kể đến anh ngẩng đầu lên, đưa quyển tự điển cho Hà Thâm, “Đây, tự mình xem đi.”

Hà Thâm không chớp mắt dõi theo một loạt động tác của Mục Tắc, cậu rất nghi hoặc, “Xem gì ạ?”

Mục Tắc gắng sức kìm khòe miệng mình không kéo lên, nhin cười rất cực, “Không có gì đâu, chẳng qua để cậu nhìn tự điển của tôi xem có hai chữ ”phụ trách” hay không.”

Vừa đẹp trai vừa nhiều tiền, trời cao lại còn ban cho phong cách, thật bất công quá mà...

Hà Thâm:...

“Anh yêu của mình sao có thể chua ngoa như thế!”

Hà Thâm rú lên một tiếng biến hình thành sói đói nhào đến, ôm chầm lấy ai kia hôn bổ xuống.

“Má ơi cứu con.”

Mục Tắc dùng sức đẩy người ra, chùi chùi mặt mình, nhận thấy da mình đã ướt nhẹp, mà thanh niên si hán nào đó còn đang liếm môi chưa hết thềm thường, mặt anh bỗng đen kịt lại.

Trước giờ Mục Tắc luôn đối phó với những tình huống dầu sôi lửa bỏng, đôi lúc sẽ bị đánh lén, Mục Tắc cảm thấy, trái tim nhỏ của mình càng lúc càng kiên cường.

Nhưng vì sao anh không dứt khoát sa thải người này, anh sẽ chẳng nói ra lý do, anh không muốn thả đi cây rụng tiền của công ty.

Hà Thâm mới vào làm việc trong một tháng ngắn ngủi, khối lượng nghiệp vụ đã vượt qua một nửa phòng

gộp lại, đem về không ít lợi ích cho công ty.

Đây là nguyên nhân khiến cậu có thể tiếp tục ở bên cạnh Mục Tắc, còn những lý do khác, à, mặt mũi không tệ lắm, ừ, nấu ăn cũng ổn, ừm, kỹ năng giường chiếu rất có tiềm lực.

“Gi thế này?!” Mục Tắc hoảng sợ phát hiện, nhà mình hình như đã bị chiếm cứ.

Hà Thâm ung dung chui ra khỏi phòng bếp, vóc dáng cao gầy y như người mẫu được che phủ bởi chiếc tạp dề, nhìn không chút nào không ổn, trái lại có loại cảm giác khêu gợi.

Mục Tắc mặt đơ nhìn cậu.

Trong mắt Hà Thâm — “Anh yêu vẫn đang chăm chú nhìn mình, ôi ôi ôi, thật ngại quá làm sao giờ! Anh ấy muốn nện mình nện mình nện mình đây mà!”

(Mục Tắc: Tao không muốn cái gì hết --)

“Hay mình play tạp dề một phát anh nhé?” Hà Thâm không chờ đối phương đáp lời đã bắt đầu tự cởi quần áo, bành hai bắp đùi thon dài ra, mị nhãn như tơ, “Đến đây đi anh yêu~”

Mục Tắc ngửa đầu thở dài, hôm nay giảm phải cút chó hay sao?

— Nếu ông trời không tung một chậu cầu huyết, chẳng phải là có lỗi với quần chúng vậy xem?

Vì thế tên tiểu thụ tìm đường chết nào đó chính thức lên sàn.

Sau khi Lang Vinh rời đi, hắn phải tìm một công việc nuôi thân, tất cả bắt đầu từ con số 0, hắn là người khá có năng lực, được ông chủ nợ rất coi trọng, lần này ông ta dẫn theo hắn trong một phi vụ làm ăn.

Người bên cạnh Mục Tắc bây giờ chính là Hà Thâm.

Nhưng không ngờ, Hà Thâm vừa bước ra, Lang Vinh – kẻ vốn phải bên cạnh Mục Tắc – lập tức chuyển ngay tầm mắt trừng nhìn Hà Thâm.

Mục Tắc không chút biến sắc đánh giá hai người.

Bàn đàm phán diễn ra vui vẻ, nhưng ẩn bên trong là những đợt sóng ngầm.

Phút cuối, Lang Vinh để lại một câu nói rồi ra đi.

“Ngài thật sự là một tay chơi quá thủ đoạn.”

Mục Tắc đang trao đổi với lão giám đốc kia, tự nhiên không nghe thấy.

Ẩn sâu bên trong quán cà phê nơi góc đường, có hai người ngồi đối diện nhau im lặng.

Một lúc lâu, Lang Vinh mở miệng, nhưng chỉ phát ra tiếng cười gằn, “Mày chơi trò lừa đảo có vui không?”

Nếu người này không mang lại cho hắn cảm giác phải nghĩ quả tất thối, hắn cũng sẽ chẳng nghĩ đến phương diện này.

Hà Thâm nhún nhún vai, “Ít nhất thì tao sắp đoạt được thứ tao muốn.”

Lòng Lang Vinh quặn lên một nỗi đau xót, “Nếu anh ấy biết, anh ấy sẽ không tha thứ cho mày.”

“Thế này thì sao, nếu tao từ bỏ tất cả quyền lợi địa vị, thậm chí gương mặt ban đầu của tao, tao cũng tuyệt đối không để anh ấy thoát khỏi tay mình, dù sao đi nữa anh ấy đều là của tao.” Tiếng nói Hà Thâm dần chìm xuống, mơ hồ lộ ra chút điên cuồng.

Lang Vinh nhếch lên một vệt cười trào phúng, “Máu mủ, anh em ruột, loạn luân, thật là dễ nghe.”

“Câm miệng!” Hà Thâm gầm nhẹ, “Anh em thì sao, tao yêu anh ấy, trước đây vì huyết thống nên anh ấy không tiếp nhận tao, nhưng hiện tại tao đã thay đổi thân phận đến bên anh ấy, còn mày mới là kẻ thất bại, sau này đừng bao giờ xuất hiện trước mặt anh ấy!”

Lang Vinh cũng kích động, “Nếu tao biết được thật ra mày chưa chết, thì lúc ấy sao tao có thể nói lời cay đắng đó! Mọi thứ đều là âm mưu của mày!”

Hà Thâm cười cười lãnh đạm, “Chả ai buộc mày nói, căn bản mày không xứng với anh ấy, nếu tao không cứu mày ra từ khu ổ chuột, mày cho rằng mày vẫn còn mạng để ngồi đây nói chuyện với tao?”

Sắc mặt Lang Vinh trắng bệch, “Đúng, tao nợ mày một mạng, chẳng lẽ mày dùng cái này để đòi tao? Tao cũng yêu anh ấy.”

Hà Thâm biến đổi biểu tình, “Yêu? Mày xứng à? Mày tưởng mày tự cho mình thanh cao là che lấp được linh hồn dơ bẩn của mày sao, còn dám tổn thương đến bảo bối mà tao vô cùng trân trọng, không giết chết mày là điều tao thực sự hối hận vô cùng.”

Tim Lang Vinh như bị rạch cắt, hai tay hắn nắm chặt, đau đến không thở nổi.

Ban đầu thân thể của hắn là cực kỳ hèn mạt, hắn sợ hãi, tự ti, nhưng vẫn ra dáng cao cao tại thượng, gặp được Mục Tắc, hắn lại lo lắng người đàn ông tốt như vậy sẽ không thuộc về mình, cho nên tỏ ra nóng lạnh thất thường, làm bộ làm tịch, chỉ hy vọng người kia thấy hắn cá tính sẽ coi trọng lâu một chút. Còn đối với Cung Hiến, hắn chỉ có căm kích và biết ơn, vì thế khi biết Cung Hiến chết về tay Mục Tắc, hắn phần hận, lúc đó chỉ nghĩ được nếu yêu tôi tại sao không bỏ qua cho ân nhân cứu mạng tôi? Giờ khắc này hắn mới phát hiện, từ lúc thốt ra câu nói ấy, Mục Tắc đã hoàn toàn thay đổi.

Hắn... triệt để mất đi anh.

“Nói chung, đừng có lảng vảng trước mặt hai người bọn tao, mày cứ thử xem!”

Hà Thâm không hề quan tâm đến người đối diện đang hồn bay phách lạc, cậu trả tiền nước rồi rời đi, cậu còn muốn mau mau về nhà lăn xuống bếp nấu ăn cho anh yêu đây!

Mục Tắc ăn uống no say, xoa xoa cái bụng căng tròn của mình, anh không vui, vươn tay kéo Hà Thâm đang định đứng lên dọn dẹp bàn ăn.

Hà Thâm thuận thế ngồi vào đùi anh, hai tay choàng lên cổ anh, Mục Tắc cau có muốn gỡ ra, “Em nặng quá.”

Hà Thâm cọ cọ vào da mặt Mục Tắc, ngồi lì không chịu đứng lên, “Để mai em giảm béo.”

“Ai nói cái này,” Mục Tắc nghiêm túc, “Anh cũng lên cân rồi, ngày mai em nấu ít đi một món ăn nghe chưa.”

“Dạ, bớt món nào hả anh?”

Mục Tắc ngẫm nghĩ một hồi, “Sườn kho? Tô rim mặn? Sụn heo chua ngọt? Dê hấp hành?”

Mục Tắc buồn bực, “Quên đi, em cứ làm hết, anh ăn ít lại một chút (chắc không đâu).”

Hà Thâm vui trong người Mục Tắc thầm cười, “Được.”

Buổi tối, Mục Tắc lại bị Hà Thâm dụ dỗ lên giường, lấy lý do rất hợp tình là vận động tiêu cơm.

Quả thật Hà Thâm trên giường rất phóng dăng, không chút nào thiếu tự nhiên, bao đảm tiện mất nét.

“– Ừ, a, của anh thật to, ừm ừm, chậm một chút, a, đúng rồi, á, sướng quá, Mục Mục nhẹ lại anh ừm~”

“– Yamete ~ tiên sư cha ~ hayaku ~ kimochiii!”

“– oh, fuck, oh my god, fuck me please...”

Mục Tắc co quắp cơ mặt, “Có thể im mồm chút được không.”

Đôi mắt Hà Thâm ướt át, cổ họng khàn khàn, tỏ vẻ oan ức, “Người ta vì anh mới tìm GV nghiên cứu học hỏi mà ~ anh không thích sao?”

Mục Tắc lặng thinh, ngẩng đầu nhìn trần nhà: “Thích chút đỉnh.”

Hà Thâm ôm Mục Tắc chặt cứng, hai người đồng thời đạt đến đỉnh, cậu thỏa mãn bật khóc.

Lễ Giáng Sinh, tết Tây, Mục Tắc là người ngay cả tết truyền thống cũng chẳng lưu ý, đương nhiên không để tâm đến đợt lễ này.

Chẳng qua hàng năm cứ đúng dịp, đều có một người sẽ vì anh chuẩn bị một món quà.

Nhưng năm nay chắc không có quà, vì người đó đã chết.

Mục Tắc có phần cảm thán, ngồi trên sôpha tẻ nhạt đối kênh. Hà Thâm đang lúi húi trong bếp nấu tiệc Giáng Sinh thật hoành tráng, chuông cửa đột ngột vang lên, Mục Tắc bất đắc dĩ ra mở cửa.

Bên ngoài không có ai, chỉ một chiếc hộp nằm lẻ loi trên đất, chờ đợi chủ nhân lâm hạnh.

Tim Mục Tắc thót lên một cái, lại nhìn bao quát bên ngoài, xác định không có ai mới cầm chiếc hộp vào nhà.

Anh lén lút vào chỗ kín mở hộp ra.

Có hai người ôm nhau trong hộp gỗ, uyển chuyển nhảy múa theo nhạc, bình thản ầm ập.

Món quà này giống y chang những món quà hồi trước anh nhận được lúc Cung Hiến còn sống.

Bất thành linh có người ôm chầm lấy anh từ phía sau, ghé vào lỗ tai anh thì thầm, “Sinh nhật vui vẻ.”

Mục Tắc khiếp sợ, chỉ chỉ vào hộp gỗ nói, “Em, em, cái này ở đâu ra?”

Hà Thâm nhai nhai vành tai anh, mơ hồ đáp, “Mua ven đường.”

Mục Tắc lo lắng, sau đó nghiêng răng nghiêng lợi, trong lòng thầm mắng, “thì ra là mua ven đường, vậy mà cứ tưởng tự tay làm, tất cả đều gìn giữ cẩn thận, hừ, mai đem liệng hết cho coi.”

Hà Thâm không biết cậu đã vô tình tìm đường chết, cậu hắt hơi một cái, vò vò mũi, “Mục Mục, chúng mình ăn thôi.”

Tiệc tối có rượu, Mục Tắc không vui nên uống nhiều đến mấy ly, tửu lượng của anh không cao, chưa bao giờ đi xã giao bên ngoài, hơn nữa với thân phận anh sẽ không người nào dám chuốc rượu, hầu như chẳng ai biết ông chủ đường đường nắm quyền Mục Gia vậy mà lại không biết uống rượu.

Nhưng Hà Thâm thì biết.

Cậu đã sớm coi anh như mục tiêu cả đời người.

Đầu óc Mục Tắc choáng váng, cực kỳ khó chịu, tự nhiên muốn nổi nóng, “Em, em quỳ xuống hát quốc ca cho anh.”

Hà Thâm đành tiến đến ôm lấy người đang nhảy nhót loạn xạ, nhẹ giọng dỗ dành.

Mục Tắc không chịu thua, anh cắn cậu một cái, “Hôm nay sinh nhật anh,” Hà Thâm gật đầu, “Vâng, sinh nhật anh.” Khóe mắt Mục Tắc đỏ ửng, “Tại sao mẹ không theo anh lại theo người khác, có phải mẹ không thích anh?” Hà Thâm đau lòng liếm liếm đuôi mắt anh, “Làm sao có thể, Mục Mục đáng yêu như thế, ai cũng thích Mục Mục.”

Mục Tắc ngoan ngoãn để mặc Hà Thâm ôm ấp, “Ừ, anh cũng nghĩ thế.”

Hà Thâm dở khóc dở cười.

Mục Tắc uống say hóa thành đứa trẻ ba tuổi, anh đùa bốn ngón tay của mình, miệng thì trề ra, “Mẹ là người phụ nữ xấu, phụ nữ xấu, y như thằng con riêng xấu xa của mẹ, hừ hừ, anh không thèm.”

Hà Thâm vò vò nhẹ gương mặt Mục Tắc, “Anh nói thằng con nào xấu?”

Mục Tắc trợn to hai mắt, tránh không được bàn tay đang làm loạn trên mặt mình, anh chép chép miệng chực khóc, “Thằng xấu xa ấy là A Hiến, nó xấu lắm, nó lên cắn anh, giống như muốn ăn anh, anh đâu có ngon miếng nào, nhưng nó bảo anh rất thơm mát, thật sự mùi của anh không có thơm mà, anh thúi lắm, oa —”

Hà Thâm chỉ cảm thấy trái tim mình tan chảy hoàn toàn, “A Hiến không phải muốn ăn anh, nó yêu anh đấy.”

“Yêu anh? Mục Tắc mê man.”

“Đúng vậy, vì thế chúng mình kết hôn có được không?” Hà Thâm vỗ về, cậu móc ra trong túi một chiếc hộp đã chuẩn bị kỹ càng từ lâu, “Anh đeo cái này cho em.”

“Không muốn, không muốn kết hôn, kết hôn không được đâu.” Mục Tắc đột nhiên giăng co, sương mù bao phủ đôi mắt mịt mờ, khiến Hà Thâm không nhìn được phải hôn anh, “Tại sao?”

“Kết hôn không hạnh phúc.” Mục Tắc níu lấy góc áo Hà Thâm.

Tim Hà Thâm đau nhói, cậu vẫn biết ân oán tình cừu giữa cha mẹ đã làm Mục Tắc ám ảnh bao nhiêu, nhưng không thể làm gì được, chỉ có thể cố gắng hết sức đối xử tốt với anh, đem đến tất cả cho anh, bù đắp khoản thiếu hụt tình thân.

“Không sao đâu, kết hôn với em sẽ rất hạnh phúc, em sẽ tốt với anh, nghe lời anh, nấu cơm cho anh cả đời, cho anh *** cả đời, sau này còn kiếm thật nhiều thật nhiều tiền cho anh tiêu. Có được không?”

Mục Tắc hơi nghiêng đầu, “Thật không? À, vậy cũng được, nếu em bắt nạt anh, anh liền sa thải em.”

Hà Thâm ôm chặt lấy toàn bộ thể giới của mình, hôn lên trán Mục Tắc đầy thành kính.

“Em vẫn yêu anh, mãi mãi không thay đổi.”

—END—

3. Chương 3: (hoàn)

Chuyện kể rằng ngày hôm sau, Mục Tắc say rượu tỉnh lại, phát hiện toàn thân trần như nhộng, bốn phía khắp nơi bừa bộn, thật dễ đoán đêm qua cuồng loạn đến thế nào.

Mục Tắc giơ tay xoa xoa trán, phát hiện trên tay mình có gì cộm cộm, một vật hình dạng vòng khuyên chụp vào ngón mình.

Gương mặt Mục Tắc không thay đổi, nhìn chăm chăm vào vật ấy.

Một phút,

Hai phút,

Ba phút...

Mục Tắc thông thả chậm rãi bước xuống giường mặc quần áo chỉnh tề, anh nhìn sang người còn đang ngủ say trên giường, sau đó mở tủ thu thập hành lý.

“Anh làm gì thế?”

Một giọng nói trầm ấm sau lưng vang lên.

Động tác Mục Tắc càng nhanh hơn, “Anh phải đi công tác.”

“Ồ? Sao em không biết công ty có chuyện lớn cần anh đi công tác nhỉ?”

“Anh là ông chủ, anh muốn công tác thì sẽ công tác.” Mục Tắc đồng dục tuyên bố.

Hà Thâm buồn cười nhìn ra vẻ bối rối của người yêu, “Vậy em cùng đi với anh.”

“Không muốn.” Mục Tắc cuống quýt từ chối.

Hà Thâm suy tư nhìn đăm đúi Mục Tắc một lúc, rồi kéo dài ngữ điệu.

“Anh... có phải đã biết rồi?”

“Biết cái gì?” Mục Tắc không buồn nhìn cậu lấy một lần.

Đúng, anh đã biết rồi.

Nói chung Hà Thâm không hề giỏi trong lĩnh vực che giấu thân phận, cậu và Cung Hiến có rất nhiều điểm tương đồng, dù thay đổi gương mặt, tính cách vẫn giữ y nguyên như vậy.

Chẳng hạn như vóc người tương tự, giọng nói giống nhau, khó chơi... giống nhau.

“Mục Mục yêu dấu ~ em bây giờ không còn là em trai anh nữa, anh kết hôn với em được không ~” Hà Thâm gắng sức nháy mắt, phóng điện về phía Mục Tắc.

“Anh ghét gương mặt lúc này của em.” Mục Tắc im lặng một hồi rồi đột nhiên nói.

Hà Thâm sững sờ, có chút lúng túng, trước đây cậu dựa vào khẩu vị của anh yêu mà chỉnh hình dung nhan, “Hay là, em phẫu thuật lại như cũ?”

Tuyệt đối không nên vì gương mặt mà uống phí toàn bộ bao nhiêu nỗ lực vất vả của cậu.

“Thôi, đều xấu như nhau.” Mục Tắc thở dài, anh thả đồ đạc trong tay ra, lại nghĩ đến điều gì rồi ngồi phịch lên giường hờn dỗi.

“Em gạt anh, em từng nói sẽ không bao giờ gạt anh.”

Hà Thâm quỳ ở một bên chân anh, ngược mặt lên nhìn Mục Tắc, “Xin lỗi, sau này em sẽ không bao giờ như thế nữa.”

Mục Tắc xì một tiếng, không đáp.

Hà Thâm được nước lần tới, “Hay mình xuất ngoại kết hôn nhé?”

“Cút!”

~ Hết thật ~

Mẫu chuyện ngắn của Cung Hiến:

Chúng ta có cùng mẹ, nhưng lại lớn lên từ hai gia đình khác nhau.

Một Mục gia, một Cung gia.

Cung Hiến đã sớm biết, tình cờ nghe được người mẹ đã chết vì bệnh của mình còn có một đứa con, cậu liền không nhịn được tò mò, bèn lén lút tìm hiểu người gọi là anh trai mình.

Cậu không dám đi vào cửa chính, không thể làm gì khác hơn là nhìn từ cửa sau.

Một cậu bé nhỏ nhắn ngồi trên bậc thang, khuôn mặt trắng như ngọc đang tức giận. Cung Hiến vốn chỉ định nhìn trộm một lúc rồi đi, nhưng cậu thấy cậu bé kia quá dễ thương, thật muốn trò chuyện cùng cậu ta, nhưng cứ ấp úng mãi chẳng biết nên nói gì.

Mục Tắc nhìn đứa nhỏ cảm như hén trước mặt mình, có phần không vui, “Cậu là ai, đừng có che hết nắng của tôi đang tắm.”

Cung Hiến bèn nhích nhích sang bên cạnh một chút, rồi cũng đơn giản ngồi lên bậc thang, cùng anh trai sưởi ánh mặt trời.

Mục Tắc hiện đang bị cha phạt tội không chịu làm bài tập, mới chạy ra cửa sau giận dỗi, nhưng không ngờ gặp phải một đứa nhỏ không cách mình bao nhiêu tuổi, rồi hai đứa cùng nhau phơi nắng suốt một buổi trưa.

Lúc gần đi, Cung Hiến cứ lưu luyến không rời, “Lần sau em lại tìm anh tắm nắng có được không?”

Mục Tắc quay đầu, mặt hất lên xem thường, “Hừ, chắc chắn không quên làm bài tập nữa.”

Sau này Mục Tắc cũng biết đứa nhỏ kia là em trai cùng mẹ khác cha của mình, nên không nói chuyện với thằng bé nữa, còn tâm tư của Cung Hiến thì suy sụp, từ lúc ấy cậu liền biết, mình đã thích người anh trai biệt nữ ngạo kiều ấy mất rồi.

Cậu quỳnh quáng cả tay chân đi tỏ tình, nhưng làm đối phương sợ hết hồn, “Cậu, cậu, cậu cú đi, đồ biến thái, loạn luân.”

Dường như để trốn tránh cậu, Mục Tắc bắt đầu theo đuổi Lang Vinh thật nhanh, cũng trả giá chân tâm, sau đó chịu tổn thương.

Cậu hận không thể lột da thằng khốn Lang Vinh kia.

Mục Tắc thì không đỡ nổi sự phiền phức của Cung Hiến, anh sai người đi đe dọa cậu một phen, nhưng

không ngờ nhân dịp ấy cậu bỗng nảy ra một ý tưởng, liền tương kế tựu kế, rũ bỏ thân xác mà Mục Tắc cảm ghét.

“Từ hôm nay trở đi, em muốn lấy một thân phận khác để tiếp tục yêu anh.”

Tác giả có lời muốn nói: *Ặc, nếu có bug xin hãy du di đây là đoạn văn mà bỏ qua ~()~*

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/anh-la-cua-em>